ഫെമിനിസം, ആധുനികത, ഇടതുപക്ഷം: പൊതുഭൂമിക തേടുന്ന പ്രശ്നമണ്ഡലങ്ങൾ

കെ.എം. വേണുഗോപാലൻ

മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ ഇങ്ങേത്തലയ്ക്കലുള്ള രണ്ടു ശതാബ്ദങ്ങൾ കാലപരമായ, സാമീപ്യം കൊണ്ട് സ്വാഭാവികമായും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ട്. സാമൂഹ്യജീവി എന്ന നിലയ്ക്ക് മനുഷ്യനെ കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള ഒരു പദവിയിലേക്ക് പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ച രാഷ്ട്രീയദർശനങ്ങൾ സാർവ്വത്രിക അംഗീകാരംനേടിയ ഒരു കാലഘട്ടം കൂടിയായിരുന്നു അത്. കടന്നുപോയ കാലങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പുനർവായനകളും ആഖ്യാനങ്ങളും പുതുപ്രതീക്ഷകൾ നല്കുന്ന വ്യവഹാരങ്ങളും മുമ്പൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആവണ്ണം സമഗ്രത തേടുന്നതും പൂർണ്ണതയിലെത്താൻ യത്നിക്കുന്നതും ആധുനികതയുടെ ലോകവീക്ഷണത്തിന്റെ ബലത്താലാണെന്നു പറയാൻ കഴിയും.

പൗരോഹിത്യ-ഭൂപ്രഭുവാഴ്ചയുടെ തിട്ടൂരങ്ങൾക്കനുസൃതമായല്ലാതെ വേറിട്ട രീതികളിൽ പ്രപഞ്ചത്തെയും മനുഷ്യനെയും നോക്കിക്കാണാൻ ശ്രമിച്ച വിപ്ലവകാരികൾ മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ മിക്കവാറും ഒറ്റപ്പെടലും കഠിനമായ പീഡകളും അനുഭവിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീടുവന്ന വ്യാവസായികവിപ്ലവവും ബൂർഷ്വാസിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അരങ്ങേറിയ നവോത്ഥാനപരമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളും പുതിയ ജ്ഞാനമണ്ഡലങ്ങൾക്കും അന്വേഷണങ്ങളുടെയും കണ്ടെത്തലുകളുടേതുമായ പ്രശ്നപരിസരങ്ങളെ പുതുക്കി നിർവ്വചിക്കുന്ന പ്രക്രിയകൾക്കും തുടക്കം കുറിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നീ സങ്കല്പങ്ങൾ ഭൂമിയിലെ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ ബാധകമാകേണ്ടതാണെന്ന അഭിലാഷചിന്തയെ ഔപചാരികമായിട്ടെങ്കിലും അംഗീകരിക്കാൻ പുതിയ അധികാരിവർഗത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ച ബൂർഷ്വാസി നിർബന്ധിതനായിരുന്നു.

എന്നാൽ, മുതലാളിത്ത ഉല്പാദന സമ്പ്രദായത്തിനു കാതലായ ഒരു കുഴപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. മുതലാളിത്ത പൂർവ്വഘട്ടങ്ങളിലെ ഉല്പാദന വ്യവസ്ഥകൾ പ്രാഥമികമായും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് വസ്തുക്കളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും ഉപഭോഗത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചായിരുന്നുവെങ്കിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അനന്യമായ ഒരു സവിശേഷത അത് ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നത് എന്നാണ്. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, യഥാർത്ഥ ഉല്പാദകരിൽ നിന്നും ഉല്പാദനത്തിന്റെ വലിയ പങ്കും പിടിച്ചുപറിക്കുന്നതിനെ ന്യായീകരിക്കാൻ പഴയ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിശ്വാസത്തെയും പാരമ്പര്യങ്ങളെയുമെല്ലാം കൂട്ടുപിടിക്കേണ്ടി വന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് മുതലാളിത്തത്തിൽ ലാഭം എന്ന ലളിതമായ യുക്തി മാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളൂ. നൈതികതയുടെയോ മൂല്യപരമായ സന്ദിഗ്ധതകളുടെയോ കെട്ടുപാടുകൾ ഒന്നുമില്ലാതെ ഉടമസ്ഥവർഗങ്ങൾക്ക് സർവ്വതന്ത്രസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുന്ന ഒരേയൊരു സാമൂഹിക ഉല്പാദനക്രമമായി മുതലാളിത്തം ആവിർഭവിക്കുന്നത് മൂലധനത്തെയും ലാഭത്തെയും എല്ലാ മാനുഷികവ്യാപാരങ്ങളുടെയും കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത് വെച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഈയർത്ഥത്തിലാണ് മുതലാളിത്തം എല്ലാം മാനവികവ്യവഹാരങ്ങളെയും സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയിൽ പുനരുത്പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് മാർക്സും ഏംഗൽസും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ നിരീക്ഷിക്കുന്നത്[1].

സംഘടിതമായ വിശ്വാസസമ്പ്രദായങ്ങളും പൗരോഹിത്യവും സ്വതന്ത്ര്യചിന്തയ്ക്കും ആവിഷ്കാരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കുമെതിരെ ഹിംസാത്മകമായ ആധിപത്യം പുലർത്തിയതാണ് മുതലാളിത്ത പൂർവ്വവ്യവസ്ഥകളുടെ സാമാന്യമായ ഒരു സവിശേഷത. ഇതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി മുതലാളിത്തം വ്യക്തികളുടെ ഉത്കർഷവാഞ്ഛകളെയും ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും ഒരളവോളം ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള പരിസരം സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ അവ കർശനമായും മൂലധനതാല്പര്യങ്ങൾക്കു വിധേയമാക്കാനുള്ള സംവിധാനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. പാശ്ചാത്യഭരണകൂടങ്ങൾ സാർവ്വത്രിക വോട്ടവകാശം ഔപചാരികമായി അംഗീകരിച്ചശേഷവും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദംവരെ സ്ത്രീകളെ വോട്ടവകാശമുള്ള തുല്യപൗരരായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല എന്നത് ബൂർഷ്വാനവോത്ഥാനത്തിലെ പ്രകടമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലൊന്നാണ്. ബൂർഷ്വാആധുനികതയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൊന്നായ ഫ്രാൻസിൽ 1948-ൽ മാത്രമാണ് സ്ത്രീകൾക്കു വോട്ടവകാശം ലഭിച്ചത്. വ്യവസായവിപ്ലവാനന്തര പുതുമൂല്യങ്ങൾ യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലുമെല്ലാം സാർവ്വത്രികമായപ്പോൾത്തന്നെ ബൂർഷ്വാസി സ്ഥാപിച്ച ഫാക്ടറികളിൽ സ്ത്രീകൾ ജോലിചെയ്തത്

പുരുഷന്മാരായ തൊഴിലാളികൾക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നതിനേക്കാൾ കുറഞ്ഞ വേതനത്തിലും കൂടുതൽ അദ്ധ്വാനഭാരത്തിലും ആയിരുന്നു. അതു കൊണ്ടുതന്നെ സ്ത്രീവോട്ടവകാശപ്രസ്ഥാനത്തിന് ജന്മം നല്കിയതും ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലേറെക്കാലം അതിന്റെ പ്രധാന ശക്തിയായി പ്രവർത്തിച്ചതും ഏറെയും ഫാക്ടറികളിൽ പണിയെടുത്ത സ്ത്രീകളായിരുന്നു.

കോർപ്പറേറ്റുവത്കൃതമായ ഇന്നത്തെ മുതലാളിത്ത ബുദ്ധികേന്ദ്രങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത് ആധുനികതയുടെ മൂല്യങ്ങൾ മുതലാളിത്തത്തിൽ നിന്ന് തുടങ്ങിയതും അതിൽത്തന്നെ അവസാനിക്കുന്നതുമാണ് എന്ന ഒരു വ്യാജസിദ്ധാന്തമാണ്. അനുശാസനങ്ങളിലൂടെയും അനുശീലനങ്ങളിലൂടെയും ഭരണവർഗ്ഗങ്ങൾ തുടർച്ചയായി നിർമ്മിച്ചെടുത്ത് ജനങ്ങളുടെ തലയിൽ കെട്ടിവെക്കുന്ന 'പൊതുബോധം' ആധുനികതയെയും മുതലാളിത്തത്തെയും പര്യായപദങ്ങളായിക്കാണാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ മുതലാളിത്തം ആധുനികതയുടെ വ്യവഹാരമണ്ഡലത്തെ സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയിൽ പുനരുല്പാദിപ്പിക്കുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. 'ആധുനികത'യുടെ വിമർശകർ ഉന്നയിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട വാദമുഖം ആധുനികതയുടെ വ്യവഹാരങ്ങൾ കേവലം ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഊന്നുന്നവയാണെന്നും അക്കാരണത്താൽ അവ സവിശേഷമായ സാമൂഹ്യസ്വത്വങ്ങളുടെ നിലനില്പിനെ ഹിംസാത്മകതയോടെ നിരാകരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകളെ പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ന്യായീകരിക്കുന്നുവെന്നുമാണ്. മനുഷ്യാസ്തിത്വം സംബന്ധിച്ച പുരോഗമനപരമായ വ്യവഹാരങ്ങളെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നും അടർത്തിമാറ്റി അവതരിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ആധുനികതാവിമർശനം ആധുനികതയെത്തന്നെ തെറ്റായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. 'ഉത്തരാധുനികർ' ആയി സ്വയം കരുതുമ്പോൾത്തന്നെ ചരിത്രപരമായി ആധുനികതയ്ക്കു മുമ്പുള്ള ഒരു ലോകത്തെയാണ് ഒരുപക്ഷേ, അവർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. ആധുനികതയുടെ വഴിയിൽ ആദ്യമായി സഞ്ചരിച്ചവർ ഒരുപക്ഷേ, ബൂർഷ്വാസിയുടെ സമഗ്രാധിപത്യപ്രവണതകളെ ശരിയാംവണ്ണം തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടവരാണ്. മൂലധനകേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു സാമൂഹ്യവിമർശനം അവരിൽ വേണ്ടത്ര പക്വമാകാതിരിക്കുന്നിടത്തോളമാണ് 'ആധുനികത'യോടുള്ള അവരുടെ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധത വിമർശനം അർഹിക്കുന്നത്.

ആധുനികതയുടെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ തുടർച്ചയെന്ന നിലയിൽ ഇടതുപക്ഷത്തെയും ഫെമിനിസ്റ്റ് കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും നോക്കിക്കാണാനുള്ള ഒരു പരിശ്രമമാണ് ഈ പഠനം. ആധുനികതയെയോ

ഇടതുപക്ഷത്തെയോ, പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്ന ഫെമിനിസ്റ്റ് വീക്ഷണങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വീകാര്യതയെ അവഗണിക്കുന്നതിനു പകരം അവയുടെ ചില പരിമിതികളെ വിശകലനം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് ഇത്. ആധുനികതയുടെയും ഇടതുപക്ഷവീക്ഷണത്തിന്റെയും വികസിതവും കാലികപ്രസക്തവുമായ ഉള്ളടക്കത്തെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്ന ഒരു പുതുവ്യവഹാരമായി ആൺകോയ്മയുടെ വിമർശനത്തെ മനസ്സിലാക്കുകയെന്നതും ഈ പഠനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമാണ്.

ആൺകോയ്മ, ഫെമിനിസം, സ്ത്രീവാദം

ജീവശാസ്ത്രപരമായി നിർണയിക്കപ്പെടുന്ന 'ലിംഗം' ആസ്പദമാക്കി വ്യവസ്ഥാപിതമായ സാമൂഹ്യവിവേചനങ്ങളെ തുടർച്ചായി നിലനിർത്തുന്ന സാമ്പ്രദായികനിലപാടുകളെ ചെറുത്തുകൊണ്ട് അത്തരം വിവേചനങ്ങൾക്ക് സാധൂകരണം നല്കുന്ന ഘടനകളിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിക്കുകയെന്നതാണ് ഫെമിനിസ്റ്റ് ചിന്തയുടെ കാതലായ വശം. സ്ത്രീവാദചിന്തകളുടെ മൗലികമായ പ്രചോദനകേന്ദ്രം എന്തെന്ന് ഈയർത്ഥത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ നാം എത്തുന്നത് ആധുനികതയുടെ വ്യവഹാരമണ്ഡലങ്ങളിലാണ്. മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ഏതൊരു ശ്രേണീബദ്ധവ്യവസ്ഥയെയും യുക്തിയുടെ പിൻബലത്തോടെ കുസലെന്യേ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് ആധുനികതയുടെ ലോകവീക്ഷണമാണ്. കെയ്റ്റ് മില്ലറ്റ് ആൺകോയ്മയെ ഒരു 'ആദിമമതം' ആയി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യൻ, മുസ്ലിം, യഹൂദമതങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ ലോകത്തിലെ എല്ലാ മതങ്ങളും ആൺകോയ്മയുടെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന് മില്ലറ്റ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു[2].

ഫെമിനിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികർ ആൺകോയ്മയെ പല പ്രകാരത്തിലും നിർവ്വചിക്കാനും വിശദീകരിക്കാനും ശ്രമിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ അദ്ധ്വാനശേഷി, പ്രത്യുല്പാദനശേഷി, ലൈംഗികത ഇവ മൂന്നും പുരുഷന്മാരാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയെ സാർവ്വത്രികമായി ആൺകോയ്മ എന്നു വിളിക്കാം. ഒരു ലിംഗവിഭാഗമെന്ന നിലയിൽ പുരുഷന്മാർ മറ്റൊരു ലിംഗവിഭാഗമായ സ്ത്രീകൾക്കെതിരെ നിലനിർത്തിപ്പോരുന്ന ജന്മാവകാശം പോലെയുള്ള അധികാരത്തിന് സാധൂകരണം അനുവദിക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയാണ് ആൺകോയ്മ എന്ന് മില്ലറ്റ് പറയുന്നു. ചരിത്രത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുകയും തിരോഭവിക്കുകയും ചെയ്ത മറ്റെല്ലാ സമൂഹങ്ങളെയും പോലെ ആധുനികസമൂഹം ഒരു ആൺകോയ്മാ വ്യവസ്ഥയാണെന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങളായി മില്ലറ്റ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത് അധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സമസ്തമേഖലകളും

പുരുഷന്മാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാണെന്നതായിരുന്നു. വ്യവസായം, സാങ്കേതികവിദ്യ, ശാസ്ത്രം, സർവകലാശാലകൾ, ഉയർന്ന രാഷ്ട്രീയപദവികൾ, സാമ്പത്തികരംഗം, പോലീസ്, സൈന്യം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം അവയിൽപ്പെട്ടതാണ്[3].

'പൗരുഷം', 'സ്ത്രൈണം' എന്നിങ്ങനെ സ്വാഭാവികമെന്നപോലെ തരംതിരിക്കപ്പെടുന്ന പ്രവൃത്തികളും സ്വഭാവഗുണങ്ങളും വിവിധ സമൂഹങ്ങളിൽ ഒരുപോലെയല്ല എന്ന് 1935ൽ മാർഗരറ്റ് മീഡ് നടത്തിയ നരവംശശാസ്ത്രപഠനങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി. പാശ്ചാത്യർക്ക് അതുവരെ അജ്ഞാതമായിരുന്ന ചില ജനസമൂഹങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാർ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പരിപാലിക്കുന്നതും ആഭരണങ്ങളണിഞ്ഞു നടക്കുന്നതും സൗമ്യശീലരായിരിക്കുന്നതും സാധാരണമാണെന്ന് മീഡ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി[4]. മീഡിന്റെ കണ്ടെത്തൽ കെയ്റ്റ് മില്ലറ്റിനെപ്പോലെയുള്ള ഫെമിനിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികർ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയത് ജീവശാസ്ത്രപരമായ 'ലിംഗ'ത്തെയും (Sex) സാമൂഹ്യനിർമ്മിതിയായ 'ലിംഗപദവി' (gender)യെയും വേർതിരിച്ചു കാണാൻ വേണ്ടിയാണ്. ലൈംഗികരാഷ്ട്രീയത്തിലെ അധീശത്വ-വിധേയത്വബന്ധങ്ങൾ ലിംഗപദവി (gender) യിലൂടെയാണ് ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും കേവലമായ ലിംഗവ്യത്യാസത്തിലൂടെയല്ലെന്നും അവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. വിവിധ സാംസ്കാരിക-സാമൂഹ്യഘടനകളിൽ നിന്നും സ്പഷ്ടമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാട്ടിക്കൊണ്ട് ആൻ ഓക്‌ലെ[5]യെപ്പോലുള്ളവർ ലിംഗപദവിയെ സ്ഥാപനവത്കരിക്കുന്ന തൊഴിൽവിഭജനമാതൃകകൾ യുക്തിഹീനവും സാമൂഹ്യമായി അനഭിലഷണീയവുമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. പുരോഗമനകാംക്ഷികളായ സ്ത്രീകളും പുരുഷമാരും ഒരുപോലെ ഈ വിമർശനങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. ബ്രിട്ടനിൽ ജോൺ ന്യൂസം എന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധൻ 1960-കളിൽ പോലും ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും വെവ്വേറെ പാഠ്യപദ്ധതികൾ നിർദ്ദേശിച്ച് രംഗത്തു വന്ന സാഹചര്യത്തിലായിരുന്നു, ഇത്. 13-16 പ്രായത്തിലുള്ളവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ നിയുക്തമായ ഒരു കമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ട് ന്യൂസം സമർപ്പിച്ച ഒരു റിപ്പോർട്ടിൽ വീട്ടുജോലി, പാചകം, തയ്യൽ, മുതലായവയ്ക്കുള്ള പരിശീലനം പെൺകുട്ടികൾക്കുള്ള പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ പ്രത്യേകമായി ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്[6].

മൂന്നുതരം സ്ത്രീവിരുദ്ധതകൾ

'വലതുപക്ഷസ്ത്രീകൾ' എന്ന പേരിൽ 'ഗൃഹവത്കരിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകളുടെ രാഷ്ട്രീയം' എന്ന ഉപശീർഷകത്തോടെ ആൻഡ്രിയാ ഡൗർക്കിൻ

രചിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ മൂന്നുതരം സ്ത്രീവിരുദ്ധ സമീപനങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

1980-കളിൽ ബ്രിട്ടനിൽ താച്ചറിസവും അമേരിക്കയിൽ റീഗനിസവും പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത തീവ്രവലതുപക്ഷനയങ്ങൾ ലോകത്താകമാനം ഉണ്ടാക്കിയ സാമ്പത്തികപ്രത്യാഘാതങ്ങൾക്കു പുറമേ, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സങ്കുചിതനിലപാടുകൾക്ക് പുതിയ ആഗോള ജനപ്രിയത നല്കാൻ ഭരണകൂടതലങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെട്ട പ്രചാരവേലകൾ ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. ഫെമിനിസ്റ്റ് വീക്ഷണങ്ങൾക്കും സോഷ്യലിസം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പുരോഗമനപരമായ ആശയങ്ങൾക്കും എതിരായ ഭരണവർഗ്ഗ പ്രത്യയശാസ്ത്ര നിർമ്മിതികളിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരംശം സ്ത്രീവിരുദ്ധതയുടെ രാഷ്ട്രീയമാണ്.

ഡൗർക്കിൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ മൂന്നുതരം സ്ത്രീവിരുദ്ധതകൾക്ക് സാർവ്വദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽത്തന്നെ സ്ത്രീകളെ രണ്ടാംകിടക്കാരായിമാത്രം കാണുന്ന സമീപനങ്ങൾക്ക് പിന്തുണ നല്കുന്നു. സ്ത്രീവിരുദ്ധമായ സാമൂഹ്യബലപ്രയോഗങ്ങളെ സ്വാഭാവികമായിക്കാണാനും ഇരകളെ കുറ്റപ്പെടുത്താനും പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സമീപനമാണ് ഇത്.

രണ്ടാമത്തെ മനോഭാവം സ്ത്രീകളെ അവരുടെ യഥാർത്ഥ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും അന്യവത്കരിക്കുന്നു. സ്ത്രീയെ ഉയർന്ന പീഠത്തിൽ കയറ്റിയിരുത്തി അവൾ പണ്ടേത്തന്നെ പുരുഷനെക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥാനത്താണെന്നു പറയുന്നതും അതിനാൽ തുല്യതയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള വാദങ്ങൾ അപ്പാടെ അപ്രസക്തമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയുമാണ് ഇത്തരം സ്ത്രീവിരുദ്ധതയിൽ കാണുക. ഡൗർക്കിൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്ന സ്ത്രീവിരുദ്ധത പ്രമാണമാക്കുന്നത് 'തുല്യരാണ്; പക്ഷേ വ്യത്യസ്തമായ രീതികളിൽ' (equal; but in different ways)എന്ന ഒരു വ്യാജസിദ്ധാന്തത്തെയാണ്[7]. ഭ്രൂണഹത്യയുടെ പേരിൽ ഇന്ന് ഉയർത്തപ്പെടുന്ന വിവാദങ്ങൾ നിയമവിധേയമായ ഗർഭച്ഛിദ്രത്തെയും ശരീരത്തിന്മേലുള്ള സ്ത്രീകളുടെ സ്വയംനിർണയാധികാരത്തെയും പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്ന സ്ത്രീവിരുദ്ധ വലതുനിലപാടുകൾക്ക് ഉദാഹരണമാണ്. പുരോഗമനാശയങ്ങളുടെ വക്താക്കൾ ജനന നിയന്ത്രണ കാര്യത്തിൽ വ്യക്തികൾ എന്ന നിലയിൽ സ്ത്രീയ്ക്ക് ഗർഭച്ഛിദ്രത്തിനുള്ള അവകാശം അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യൻ വലതുപക്ഷവും ഗർഭച്ഛിദ്രവിരുദ്ധതീവ്രവാദികളും സ്ത്രീയുടെ ഉദരത്തിൽ വളർന്നുതുടങ്ങുന്ന ഭ്രൂണത്തിന് 'സ്വതന്ത്ര്യവ്യക്തി' പദവി നല്കണമെന്ന് വാദിക്കുകയാണ്.

പ്രായപൂർത്തിയെത്തുന്ന സ്ത്രീകൾക്കുപോലും വ്യക്തിപദവി അംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കാൻ തയ്യാറല്ലാത്തവരാണ് സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഒരംശം മാത്രമായ ഭ്രൂണത്തിന് 'സ്വതന്ത്ര വ്യക്തിപദവി' നല്കണമെന്ന് വാദിക്കുന്നത്! നിയമവിധേയമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഗർഭഛിദ്രക്ലിനിക്കുകൾക്കു നേരെയുള്ള അക്രമാസക്തമായ പ്രതികരണങ്ങൾ ഇത്തരം മനോഭാവത്തിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ആൺകോയ്മയുടെ പ്രശ്നമണ്ഡലങ്ങൾ സങ്കീർണ്ണവും ദേശവ്യത്യാസങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വൈവിധ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമാണ്. ഒരേസമയം സാർവ്വത്രികതയുടെയും സവിശേഷതയുടെയും മാനങ്ങൾ അതിനുണ്ട്. ജാതി, മത, വംശീയ പ്രത്യായശാസ്ത്രങ്ങൾ ആൺകോയ്മയുടെ പ്രകടിതരൂപഭാവങ്ങളെ പലപ്പോഴും വ്യത്യസ്തങ്ങളാക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഒരിക്കലും ആൺകോയ്മക്കെതിരായ പോരാട്ടങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനമായ തിരിച്ചറിവുകളുടെയും സൈദ്ധാന്തിക സമീപനങ്ങളുടെയും സാർവ്വത്രികപ്രസക്തിയെ നിരാകരിക്കാൻ മാത്രം കാരണമാവുന്നില്ല.

'ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങൾ' എന്ന് അടുത്തകാലത്ത് ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട സൈദ്ധാന്തികചട്ടക്കൂട്ടുകൾ ഏറെയും പാശ്ചാത്യരോ വെളുത്ത വർഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീകളോ ഉണ്ടാക്കിയതാകയാൽ അവ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ, തീർത്തും അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന ഒരു നിലപാട് ആധുനികതാവിമർശനത്തിന്റെ പേരിലും സ്വത്വരാഷ്ട്രീയവാദത്തിന്റെ പേരിലും പ്രചരിക്കുന്നതായി കാണാം. സാർവ്വത്രികതയുടെയും സവിശേഷതയുടെയും മാനദണ്ഡങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ മുൻചൊന്ന ഫെമിനിസ്റ്റ്ചിന്തയുടെ പരമപ്രധാനമായ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ എല്ലായിടത്തും പ്രസ്ക്തമാണെന്നിരിക്കെ, പാശ്ചാത്യമെന്നോ വെളുത്തതെന്നോ ഉള്ള ലേബലുകൾ ചാർത്തിയുള്ള തിരസ്കാരങ്ങൾ ഫലത്തിൽ ആധുനികതയുടെ തിരസ്കാരമായിട്ടാണ് കലാശിക്കുന്നത്.

ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു ചിന്തിക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യം മദ്ധ്യകാലയൂറോപ്പിൽ നടന്ന 'ദുർമന്ത്രവാദിനിവേട്ട' (witch hunt) ആണ്. അതിന്റെ പ്രാരംഭദശയിലായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് യൂറോപ്പിൽ 16-17 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ അനേകലക്ഷം സ്ത്രീകൾ 'ദുർമന്ത്രവാദിനികൾ' ആയി മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടശേഷം ക്രിസ്തീയ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെയും അധികാരം കയ്യാളുന്ന പുരുഷന്മാരുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ അതിക്രൂരമായ വിധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടത്. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധകാലത്ത് മൊത്തം കൊല്ലപ്പെട്ടവരുടെ എണ്ണത്തിനു തുല്യമായി സ്ത്രീകൾ, ദുർമന്ത്രവാദിനീ വേട്ടയുടെ ഫലമായി ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, ഇംഗ്ലണ്ട്, ഇറ്റലി തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻ

രാജ്യങ്ങളിലും മറ്റിടങ്ങളിലും വേട്ടയാടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇതുസംബന്ധമായ ഒരു പഠനത്തെ ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ട് മരിയ മീയെസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു (Patriarchy and Accumulation on world scale,1986).

ഫെമിനിസ്റ്റ്‌വീക്ഷണങ്ങളുടെ സത്താപരമായ സവിശേഷത നീതിയിലും തുല്യതയിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു പുതിയ ലോകക്രമത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രതീക്ഷകളെ സജീവമായി നിലനിർത്തും വിധത്തിൽ ബദലുകളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾക്ക് അവ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. മുതലാളിത്തത്തിന് ആത്യന്തികമായ ബദൽ ആയി കരുതപ്പെട്ട സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പ്രയോഗമാതൃകകൾ ഏറെയും സ്ത്രീപുരുഷസമത്വം ഫലവത്തായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റിയില്ല. പരിചിതമായ മാതൃകകൾ മിക്കതും പൗരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ നിഷേധമടക്കമുള്ള സ്വേച്ഛാധിപത്യപരമായ അപചയങ്ങൾക്ക് വിധേയമായി എന്നത് അവഗണിക്കാനാവില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് രാഷ്ട്രീയാപഗ്രഥനത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനമായി സംഘടിതമായ സ്വത്വാവിഷ്കാരങ്ങളെ കാണുന്ന സ്വത്വകേന്ദ്രിതരാഷ്ട്രീയം മറ്റു മർദ്ദിതവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലെന്നപോലെ സ്ത്രീവിമോചനചിന്തയെയും സ്വാധീനിച്ചത്. ആഫ്രോ-അമേരിക്കൻ വംശക്കാർ, ഏഷ്യൻ വംശജരായ അമേരിക്കക്കാർ, പ്രത്യേക മതവിഭാഗങ്ങൾ, സ്വവർഗ്ഗപ്രേമക്കാർ, ട്രാൻസ്ജെന്ററുകൾ, ഇന്ത്യയിലെ ദലിത്-ആദിവാസിവിഭാഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയ മർദ്ദിതജനസമൂഹങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലകളിലും സ്ഥിരമായി വിവേചനങ്ങൾക്കെതിരെ സമരംചെയ്യുന്നവരാണ്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങളിൽ ഇത്തരം പ്രത്യേക മർദ്ദിതവിഭാഗങ്ങളുടെ എണ്ണം ലോകമെമ്പാടും കൂടിക്കൂടിവരികയാണ്. എച്.ഐ.വി. ബാധിതർ, ലൈംഗികതൊഴിലാളികൾ, പ്രത്യേകതരം ശാരീരികഅവശതകളും വൈകല്യങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്നവർ, കുടിയേറ്റത്തൊഴിലാളികൾ പ്രവാസിവിഭാഗങ്ങൾ എന്നിവരുൾപ്പെട്ട സ്വത്വഗ്രൂപ്പുകൾ അവരനുഭവിക്കുന്ന അവകാശനിഷേധങ്ങളുടെ പ്രശ്നം രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ വേദിയിൽ കരുത്തോടെ ഉന്നയിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെ 'സ്വത്വരാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ' ലോകത്തിന്റെ ഭാവി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ അവഗണിക്കാനാവാത്ത ഒരു സാന്നിദ്ധ്യമായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും സ്വത്വരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ദൗർബല്യം അത് രാഷ്ട്രീയസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ സമഗ്രവിശകലനമോ വിമർശനമോ മുന്നോട്ടുവെക്കാൻ ഒരിക്കലും താല്പര്യം കാണിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ്.

'ഇരകളുടെ ഫെമിനിസം[8] എന്ന് ഹോമി വോൾഫ് വിളിച്ച ഒരു സ്ത്രീവാദമാതൃക സ്വത്വരാഷ്ട്രീയത്തെ എങ്ങിനെയാണ് ഉറപ്പിക്കുന്നതെന്ന്

ജോൺ മാൻഡ്ൽ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിൽ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനു പകരം അത് അങ്ങിനെത്തന്നെ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്താനും സ്ത്രീകളുടെ സ്വത്വം സ്ഥായിയായി പീഡനം അനുഭവിക്കുന്ന ഒന്നായി സങ്കല്പിക്കാനുമാണ് ഇത്തരം മാതൃകകൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. 'ഇരകളുടെ ഫെമിനിസം' നല്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട സാന്ത്വനം അത് വ്യക്തികളെ കാര്യങ്ങൾ മാറ്റിത്തീർക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കുകയും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒഴിവാകുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ്. ലിംഗപക്ഷപാതത്തെ പൂർണ്ണമായും ഇല്ലായ്മ ചെയ്ത് നീതിയുക്തമായ ഒരു സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇതര മർദ്ദിതവിഭാഗങ്ങളുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നതിൽ നിന്ന് ഫെമിനിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തെ പിന്തിരിപ്പിക്കുകയാണ് സ്വത്വപരമായി സ്ത്രീവാദം ചെയ്യുന്നതെന്ന് ജോൺ മാൻഡ്ൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. രാഷ്ട്രീയസമ്പദ്ശാസ്ത്ര ഘടനകളെ സ്ഥായിയായി ബഹിഷ്ക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഉൾവലിയാനാണ് അത് പ്രത്യേക മർദ്ദിതസ്വത്വങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വയം നിർവ്വചിതസ്വത്വങ്ങളോടെന്നപോലെ മറ്റു മർദ്ദിതവിഭാഗങ്ങളോടും ഉത്തരവാദിത്ത്വത്തോടെ പെരുമാറുന്നതും ഇടപെടുന്നതും അവയുമായി ഐക്യപ്പെട്ട് പ്രവർത്തികുന്നതും ആണ് രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ കാതലായ വശം. എന്നാൽ സ്വത്വരാഷ്ട്രീയം ഏതാണ്ടു പൂർണമായും നിഷേധാത്മകത പുലർത്തുന്നതും ഈ വശത്തോടാണ്.

മലയാളഭാഷയിൽ സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്ന 'സ്ത്രീവാദം' എന്ന പ്രയോഗം 'ഫെമിനിസ'ത്തെ 'ദേശസാല്ക്കരിക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയുള്ള ഒരു അബോധപ്രേരണയിൽ നിന്നുണ്ടായതാണോ എന്ന് പലപ്പോഴും സംശയം തോന്നാറുണ്ട്. 'സോഷ്യലിസം' ഭാഷയിൽ അതേപടി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ എന്തുകൊണ്ടോ 'ഫെമിനിസം' തദ്സമപദമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. സാർവത്രികതയിലും സാർവലൗകിതയിലും ഊന്നേണ്ടിവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലായാൽപ്പോലും വൈദേശികമായി ഉദ്ഭവിച്ച ആശയങ്ങളുടെ പറിച്ചുനടലുകൾക്ക് തുടക്കം മുതലേയുള്ള ചില പരിമിതികൾ കേവലം പദപ്രയോഗത്തിലൂടെയോ ഭാഷയിലൂടെയോ മറികടക്കാവുന്നതല്ല. 'ഫെമിനിസം' എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥപുഷ്ടി 'സ്ത്രീവാദ'ത്തിന് ലഭിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്.[10]

ഫെമിനിസ്റ്റ് ജ്ഞാനസിദ്ധാന്തം അറിവിന്റെ മറ്റു മേഖലകളിൽ നിന്ന് വേറിട്ടുനില്ക്കുന്നത് അത് വ്യക്തികളെ നേരിട്ടു കർത്തൃപദവിയിൽ അവരോധിക്കുകയും, 'വ്യക്തിപരമായത് രാഷ്ട്രീയമാണ്" എന്ന

തിരിച്ചറിവിൽ ഊന്നുകയും ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടാണ്. ഇതുവരെ നമ്മൾ 'വ്യക്തിപരം', 'രാഷ്ട്രീയം' എന്ന് വെവ്വേറെ പേരിട്ട് നിലനിർത്തിപ്പോന്ന മണ്ഡലങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂടിക്കലരുമ്പോൾ ബോധത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ശക്തമായ ഓളങ്ങളാണ് ഫെമിനിസ്റ്റ് കർത്തൃത്വത്തെ സർഗ്ഗാത്മകമാക്കുന്നത്. കാൾമാർക്സ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, തത്ത്വചിന്തകൾ പല പ്രകാരത്തിലും ലോകത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കേവലമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കപ്പുറം ലോകത്തെ മാറ്റിത്തീർക്കുക എന്നതാണ് പരമപ്രധാനം.[11]

മേൽസൂചിപ്പിച്ച കാരണങ്ങളാൽ, ഫെമിനിസം ലോകത്തെ മാറ്റിത്തീർക്കുന്ന പ്രക്രിയയിലെ പ്രത്യായശാസ്ത്ര ആയുധങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാകുന്നു. മറിയാമിയെസ് ഫെമിനിസ്റ്റുകൾക്ക് നല്കുന്ന നിർവ്വചനപ്രകാരം, ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവശാസ്ത്രപരമായ ലിംഗമോ, സ്വത്വമോ, സ്ത്രീയുടേതല്ലെങ്കിൽപ്പോലും അയാൾക്ക് 'ഫെമിനിസ്റ്റ്' ആകാൻ കഴിയും. "അസമത്വപൂർണ്ണവും പീഡനാത്മകവുമായ സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധങ്ങളെ ചൂഴ്ന്നുനിൽക്കുന്ന മൗനത്തിന്റെ ഗൂഢാലോചനയെ തകർക്കാൻ ധൈര്യം കാട്ടുന്നവരും അതിനെ മാറ്റിത്തീർക്കാൻ വേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുന്നവരും ആണ് ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ.[12]

ജാതിയും ലിംഗഭേദവും (Gender)പരസ്പരം ഇഴചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണിക്കൽ ഹിന്ദുത്വഘടനയെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാണ് കോർപ്പറേറ്റ് മൂലധനം അതിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ ഇന്ന് ഇന്ത്യൻജനതയ്ക്കു മേലെ നടപ്പാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈയൊരു പാശ്ചാത്തലത്തിൽ, ജാതിവിരുദ്ധസമരത്തിന് ജനാധിപത്യപരമായ വിശാല ബഹുജനാടിത്തറനല്കാൻ പരിശ്രമിച്ച ജ്യോതിബാ ഫൂലെ, അംബേദ്കർ, പെരിയോർ ഇ.വി.രാമസ്വാമി തുടങ്ങിയവർ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സ്വീകരിച്ച നിലപാടുകളിലെ ആധുനികതയുടെ ഉള്ളടക്കം പ്രത്യേകശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നു. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സും, വലിയൊരളവോളം ആദ്യകാല ഇന്ത്യൻകമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനവും, ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിന്റെ മാതൃകകൾ ജാതീയവും ലിംഗപരവുമായ അസമത്വങ്ങളുമായി സന്ധിചെയ്യുന്ന ഒരു 'ഇന്ത്യൻ പ്രത്യയശാസ്ത്ര'ത്തിന്റേതായിരുന്നുവെന്ന് പെരി ആൻഡേഴ്സൺ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്[13].

ആധുനികതയുടെ കേരളീയപരിസരം

ജാതി- ലിംഗവ്യവസ്ഥയുടെ കർക്കശമായ ആചാരങ്ങളാലും കീഴ്വഴക്കങ്ങളാലും അനേകനൂറ്റാണ്ടുകളോളം വരിഞ്ഞുമുറക്കപ്പെട്ടതും

താരതമ്യേന ചലനാത്മകതയറ്റതുമായ ഒരു ഭൂതകാലമാണ് കേരളീയ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിനുള്ളത്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒന്നാം പകുതിവരെ എല്ലാ ജാതിമതവിഭാഗങ്ങളിലുംപെട്ട സ്ത്രീകൾ സാമൂഹ്യമായ കീഴാളപദവി അനുഭവിച്ചവരായിരുന്നു. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിലും രൂപംകൊണ്ട ജാതിവിരുദ്ധപ്രസ്ഥാനങ്ങളും നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ അഭിസംബോധന ചെയ്തിരുന്നത് ഈയൊരു പശ്ചാത്തലത്തെയാണെന്ന കാര്യം നിഷേധിക്കാനാവില്ല.

കീഴാളജാതികളിൽപ്പെട്ട സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താക്കൾ മാത്രമല്ല ബ്രാഹ്മണിക്കൽ അധീശപ്രത്യയശാസ്ത്രഘടനയെ കേരളത്തിൽ ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നത് എന്ന വസ്തുത ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും മാറ്റിവെക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മൂലധനം, ജാതി, ആൺകോയ്മ ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നിനെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു നിർത്തുമ്പോൾ ഓരോ പ്രകാരത്തിലുള്ള അപഗ്രഥനവും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രതികരണങ്ങളുമായിരിക്കും സാധ്യമാവുക എന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അതേസമയം, കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ പകുതിയിൽ കേരളത്തിൽ വേരോടിയ ഇടതുപക്ഷ ആശയങ്ങൾ അന്ത:സത്തയിൽ ആധുനികതയുടേയും നവോത്ഥാനത്തിന്റേയും മൂല്യങ്ങളുടെ തുടർച്ച ആയിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ വിശാലബഹുജന പ്രക്ഷോഭങ്ങളിലൂടെ ജാതി- ലിംഗഘടനയുടെ ചട്ടക്കൂട് തകർത്തെറിയാനുള്ള അഭിലാഷങ്ങൾക്കു പ്രചോദനമാകാൻ മാത്രം അവ ശക്തമായില്ല[14]. മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ കൊളോണിയൽ വിരുദ്ധസമരങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെയും ദേശീയനേതൃത്വത്തിന്റെയും പൊതുദൗർബല്യമായി പെരി ആൻഡേഴ്സൺ സൂചിപ്പിച്ച 'ഇൻഡ്യൻ പ്രത്യയശാസ്ത്ര'ത്തോടുള്ള വിധേയത്വം ഇവിടെയും പ്രസക്തമാണ്.

മലയാളത്തിന്റെ മുഖ്യധാരാ സാംസ്കാരികമണ്ഡലത്തിൽ നടക്കുന്ന ചർച്ചകൾ പലതും പുരോഗമനചിന്തയെ ഒരു പേടിസ്വപ്നമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിൽ മാറിപ്പോകുകയാണോ എന്ന സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകമാണ് 'ഫെമിനിസം: ചരിത്രപരമായ ഒരന്വേഷണം'[15] എന്ന പേരിൽ അടുത്തകാലത്തിറങ്ങിയത്. ഫെമിനിസത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് സാമാന്യം വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു പരിചയപ്പെടുത്തൽ എന്ന നിലയിൽ ഇത് വായിക്കപ്പെടാൻ സാധ്യതയുണ്ടെങ്കിലും ഇതിൽ മുഴച്ചുനില്ക്കുന്ന അംശം 'ഇവിടെ ഇതു വേണ്ടാ' എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥകാരിയുടെ വിലയിരുത്തലാണ്. യാഥാസ്ഥിതിക ഹിന്ദുവീക്ഷണങ്ങളോട് ഗ്രന്ഥകാരിയായ ഡോ. എം. ലീലാവതി പുലർത്തുന്ന

വിധേയത്വവും ജീവശാസ്ത്രനിർണയനവാദത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും നോക്കുക: “തിര്യക്‌വർഗത്തിലെ പെണ്ണുങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ‘അകത്ത്’ ഒതുങ്ങാത്തതിന്റെ മുഖ്യകാരണങ്ങൾ കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിന് മനുഷ്യവർഗത്തിൽ എന്നപോലെ കെട്ടുറപ്പുള്ള ഒരു സംവിധാനമായ വളർച്ച അവയ്ക്കിടയിൽ ഇല്ലെന്നതും ശിശുക്കൾക്ക് ദീർഘശൈശവം ഇല്ലെന്നതുമാണ്. മനുഷ്യസ്ത്രീയുടെ ഈ പരാധീനത തിരിച്ചറിഞ്ഞ പുരുഷൻ സ്നേഹവും സംരക്ഷണവും നല്കിയേ തീരൂ എന്ന് സാംസ്കാരികമായി വികാസം പ്രാപിച്ച മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളിൽ മതപരമോ നിയമപരമോ ആയ അനുശാസനങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ഇസ്ലാം, ക്രൈസ്തവാദിമതങ്ങളിൽ അത് മതാനുശാസനമാണ്. പിതാവ് കൗമാരത്തിലും ഭർത്താവ് യൗവനത്തിലും പുത്രൻ വാർദ്ധക്യത്തിലും സ്ത്രീയെ രക്ഷിക്കണമെന്നത് നിയമാനുശാസനം തന്നെയാണ്. മനുസ്മൃതിയിലെ സുപ്രസിദ്ധവാക്യം സ്ത്രീയെ പൂട്ടിയിട്ട് വളർത്തുമൃഗമാക്കണമെന്നല്ല. ജീവസന്ധാരണത്തിന് സ്വയം പ്രയത്നിക്കാൻ ഇടവരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം സംരക്ഷിക്കണമെന്നാണ് അനുശാസിക്കുന്നത്... പില്ക്കാലങ്ങളിൽ സ്ത്രീയെ കൂട്ടിലിടണമെന്നാണർത്ഥമെന്ന് സ്വാർത്ഥതത്പരരായ പുരുഷന്മാർ വ്യാഖ്യാനിക്കാനുമാരംഭിച്ചു. ആ വ്യാഖ്യാനവൈകൃതം ഉണ്ടായി വളർന്നതോടെയാണ് ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീകൾ ഒരു പതിത വർഗമായി മാറിയത്”[15]. “ആണായാലും പെണ്ണായാലും ഓരോ കുഞ്ഞും തുല്യ അവകാശങ്ങളുള്ള ഓരോ വ്യക്തിയാണ് എന്ന ബോധത്തോടെ വളരണം. സ്ത്രീയും പുരുഷനും അന്യോന്യം മത്സരത്തിലോ, വിധേയത്വത്തിന്റെയും അധീശത്വത്തിന്റേയും ശൈലികളിലോ ഇടഞ്ഞു തകരാനുള്ളതല്ല മർത്ത്യജീവിതം. അത് ശിവശക്തിമേളനമാവുമ്പോഴേ സർഗാത്മകവും സുന്ദരവും ശുഭകരവുമാകുന്നുള്ളൂ...”[16].

(ആധുനികതയുടെ) ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളീയ സന്ദർഭത്തിന്റെ അനാഥത്വം വെളിവാക്കുന്ന ഒരു വായനകൂടി പ്രഭാത് ബുക്ക് ഹൗസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മേല്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥം സാധ്യമാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഫെമിനിസ്റ്റ്ചർച്ചകൾ ലോകത്തുതന്നെ അത്യപൂർവ്വമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ (1928-ൽ) ആധുനികതയുടെ പ്രശ്നമണ്ഡലങ്ങളെ അഭിസംബോധനചെയ്തു പെരിയോർ ഇ.വി. രാമസ്വാമി നായ്ക്കർ നടത്തിയ ഒരഭിപ്രായപ്രകടനവുമായി മേല്പറഞ്ഞ പാഠത്തെ താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത് എന്തുകൊണ്ടും പ്രസക്തമായിരിക്കും.

“പുരുഷത്വം എന്ന വാക്കുതന്നെ സ്ത്രീകളെ തരംതാഴ്ത്തിക്കാണിക്കുന്ന തരത്തിൽ വ്യവഹാരത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നുണ്ട് എന്നത് സ്ത്രീകൾ മനസ്സിലാക്കണം. ആ ‘പുരുഷത്വം’ ലോകത്തിൽ ഉള്ളപ്പോൾ

പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് ബഹുമാനം നേടാനാവില്ലെന്നും അവർ ഓർമ്മിക്കണം... 'പുരുഷത്വം' എന്ന തത്ത്വത്തെ സ്ത്രീകൾക്ക് നശിപ്പിക്കാൻ ആവില്ലെങ്കിൽ 'സ്ത്രീത്വ'ത്തിന് മോചനമില്ല എന്നത് തീർച്ചയാണ്...പെണ്ണുങ്ങൾ പ്രസവം നിർത്തിയാൽ ലോകം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയില്ല, മനുഷ്യവർഗം നിലനില്ക്കുകയില്ല എന്നു ധർമ്മന്യായം. മനുഷ്യവർഗം വർദ്ധിക്കാതിരുന്നാൽ പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് എന്താപത്താണ് ഏർപ്പെടുക? അല്ലെങ്കിൽ ഈ ധർമ്മന്യായം പറയുന്നവർക്കുതന്നെ എന്തു നഷ്ടമാണ് ഉണ്ടാകുക എന്നെനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഇതുവരെ പെരുകിവന്ന മനുഷ്യവർഗത്താൽ മനുഷ്യവർഗത്തിനു വന്നുചേർന്ന നന്മകൾ എന്താണ് എന്നതും മനസ്സിലാവുന്നില്ല”[17].

മലയാളിഅണുകുടുംബം ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലേതിൽ നിന്നും ബാഹ്യഘടനയിൽ ഏറെ വ്യത്യസ്തമല്ലെങ്കിൽപ്പോലും ഉള്ളടക്കത്തിൽ അത് ലിംഗവത്കൃതവ്യക്തിത്വങ്ങളെ തുടർച്ചയായി പുനരുല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഏറെ മുൻനിരയിലാണെന്നുപോലും സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സമൂഹത്തെയാകമാനം ലിംഗവത്കരിക്കുന്ന അതിന്റെ സദാചാരവ്യവഹാരങ്ങൾ സ്ത്രീപീഡനങ്ങളെയും ലൈംഗികക്കുറ്റങ്ങളെയും 'കുടുംബമൂല്യങ്ങളുടെ അപചയ'മെന്ന ഒരേയൊരു മാനദണ്ഡംവെച്ച് അഭിസംബോധന ചെയ്യാനുള്ള പ്രവണതയാണ് കാണിച്ചുപോരുന്നത്. കുടുംബത്തിന്റെ ഇടം ഭദ്രമാക്കാനും സ്ത്രീകളുടെ പൗരത്വപദവിയെയും അവകാശങ്ങളെയും കുടുംബവുമായി ഒത്തുതീർപ്പിൽ കൊണ്ടുവരാനുമുള്ള വ്യഗ്രത നിമിത്തം സാമൂഹ്യഭാവനയിൽ സ്ത്രീകളെ തുല്യരായി കാണാനുള്ള മുൻകൈപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ ദുർബലമായിരിക്കുകയാണ്. അണുകുടുംബത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടുകൾക്കുപുറത്ത് സ്ത്രീകൾക്കു പൗരാവകാശങ്ങളോ നിയമസംരക്ഷണമോ ലഭിക്കാനുള്ള അർഹതയുണ്ടെന്ന പ്രാഥമികധാരണയെപ്പോലും നിരാകരിക്കുംവിധത്തിൽ സ്ത്രീക്കെതിരായ മോറൽപോലീസിങ്ങിനൊപ്പം സ്വവർഗപ്രേമക്കാരെയും ലൈംഗികത്തൊഴിലാളികളെയും ട്രാൻസ്ജെന്ററുകളെയും പുറന്തള്ളുന്ന ഒരു സദാചാരവ്യവഹാരം കേരളത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള ബഹിഷ്കരണത്തിൽ ഇടതു-വലതുവ്യത്യാസങ്ങൾക്കപ്പുറം വ്യവസ്ഥാപിതരാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വങ്ങൾ സജീവപങ്കാളിത്തം വഹിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾ നിരവധിയാണ്[18].

ഉപസംഹാരം

ഫെമിനിസ്റ്റ്ചിന്താപദ്ധതിയുടെ, അല്ലെങ്കിൽ പദ്ധതികളുടെ പ്രചോദന കേന്ദ്രങ്ങൾ തീർച്ചയായും സ്ത്രീകളെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു നിർത്തുന്ന

സ്വത്വവിശകലനങ്ങളാണ്. അതേസമയം, സ്ത്രീകളുടെ രണ്ടാംതരം സാമൂഹ്യപദവിയെ നിർണയിക്കുന്നത് അവരുടെ ജീവശാസ്ത്രപരമായ വ്യത്യാസങ്ങളല്ല. ജീവശാസ്ത്രപരമായ സവിശേഷതകൾമൂലം സ്ത്രീയും പുരുഷനും ട്രാൻസ്ജെന്ററുകളും തമ്മിൽ സാമൂഹ്യപദവികളിൽ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ ഉണ്ടായതിൽ മുഖ്യമായ ഉത്തരവാദിത്തം ആൺകോയ്മ (patriarchy)യിലധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹഘടനയാണ്. ആൺകോയ്മയെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചത് സ്ത്രീപക്ഷസ്വത്വവിചാരങ്ങൾ ആണെന്നത് നിസ്തർക്കമെങ്കിലും, സ്ത്രീയുടെ അധ്വാനശേഷി, ലൈംഗികത, പ്രത്യുല്പാദനശേഷി ഇവ മൂന്നും പുരുഷന്മാർ നിയന്ത്രിക്കുന്ന സാമൂഹ്യസംവിധാന (ആൺകോയ്മ) ത്തിന് പൊതുസമ്മതിയാർജ്ജിക്കാൻ മുതലാളിത്തത്തിനുമുമ്പും മുതലാളിത്തസമൂഹങ്ങളിലും ഒരുപോലെ കഴിയുന്നു. തന്മൂലം, എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും തുല്യമായ പദവിയും അവകാശങ്ങളും നല്കുന്ന ഒരു പുതിയ ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കാനുള്ള ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ഫെമിനിസ്റ്റ്/സ്ത്രീവാദചിന്തകൾ പോരാട്ടത്തിന്റെ ഇടങ്ങൾ പങ്കുവെക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ആൺകോയ്മക്കെതിരെയും അതിനെ പ്രത്യായശാസ്ത്രപരമായി പുനരുല്പാദിപ്പിക്കുന്ന മുതലാളിത്തത്തിനെതിരെയുമുള്ള പ്രവർത്തനം ഫലവത്താകൂ. ആധുനികതയുടെ നിരാസത്തിലൂടെയല്ല, സ്വാംശീകരണത്തിലൂടെയും വിപുലനത്തിലൂടെയുമായിരിക്കും ഫെമിനിസ്റ്റ് അജണ്ട മുന്നോട്ടു പോകുക.

കുറിപ്പുകൾ

1. Marx and Engels Selected works Vol I 'Manifesto' by the (Moscow: 1983, Communist Party'
2. Kate Mollett,Sexual politics (New York: Donble day,1970)
3. Ibid
4. Margaret mead,Sex and Temperameut in three primitive Societies (1935), Cited in Michele Barrett,Women's Oppression Today (London:Verso,1985), p. 42
5. Ann Oakely,Subject woman (London: Fontana Perbacks,1986) pp. 41-54,p120
6. A.Montagu,The Natural Superority of Women (1968) Cited in Ann Oakley, p.42
7. Andrea Dowrkin,Right wing women The politics of Domesticated Females, (London: the womens press ltd,pg.230 -1993
8. Naomi wolf
9. Joan D Mondle 'How politicals Is The personal? Identity Politics,Feminismand Social Change http: Userpages unbc edu koreman/ wmst/ Identity po html

10. കെ.എം. വേണുഗോപാലൻ, ഫെമിനിസം, ആധുനികത- ജ്ഞാനസിദ്ധാന്ത പരമായ ഒരന്വേഷണം (കോട്ടയം: മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ വാല്യം, 5 ലക്കം 2 മെയ് - ഓഗസ്റ്റ് 2012, പേജുകൾ 1479- 1492
11. Karl Marx,Thesis on Feuerbach Cited Ibid,p 1481
12. Ibid,P. 1481 (Maria Mies patriarthy and Accumulation on a world Scale Womens press,London : 1986)
13. Perry Anderson,The indian Ideology Three Essaye collective,(Iurgavan: 2012) P.5
14. ഡോ .എം. ലീലാവതി, ഫെമിനിസം: ചരിത്രപരമായ ഒരന്വേഷണം (തിരുവനന്തപുരം: പ്രഭാത് ബുക്ക് ഹൗസ്, 2012)
15. Ibid pg.10 (അടിവര ലേഖകന്റേത്)
16. Ibid,Pg: 113
17. ഇ.വി.രാമസ്വാമി, ഞാനും നിങ്ങളും വിവ: കെ.എം. പ്രഭാകര വാരിയർ, പ്രസാ ചിന്തനൈയാളർ കഴകം (തിരുച്ചിറപ്പള്ളി: 1985, പേജ് 53 - 57)
18. കെ.എം. വേണുഗോപാലൻ എഡി: കേരളം: ലൈംഗികത, ലിംഗനീതി (ലേഖനങ്ങൾ) പേജ് 8 തിരുവനന്തപുരം: 2006 സൈൻബുക്ക്സ്)

റഫറൻസ്:

1. Yoko Hayani, Akio Tanabe, Yumiko Tokita (Editors): Gender and Modernity: Perspectives fram Asia and pacitic Australia, Trans Pacitic Press, 2003.
2. Mernissi, Fatima 'Muslim women and Fundamentalism' The New voices of Islam: Rethinking potitics and modernity Mehran Kamrava. ed. University of Califonia Press (Berkeley : 2006.
3. Mary Evans, Feminism and Modernity (Routledge, 2001).
4. Angela Davis, Women Race and Class (London: 1982, Womens Press).
5. Braj Ranjan Mani Pamela Sardar (Editors) A. Forgotten Liberator: the life and strnggle of Saviribai Phute (New Delhi: Mountain Peak, 2010).
6. Fatema Mernissi, The Veil and the Male Elite, A Feminist Interpretaion of Womens Rights in Islam, Translated by Mary Lakeland (Addison Westey, 1991).
7. ഏ.കെ. രാമകൃഷ്ണൻ; കെ.എം. വേണുഗോപാലൻ, സ്ത്രീവിമോചനം: ചരിത്രം, സിദ്ധാന്തം, സമീപനം. നയനാ ബുക്സ് (പയ്യന്നൂർ: 1989).
8. Women's Marement and Communist Party: Ideology, Prgramme, Practic, (New Delhi: 2008, (CPI (ML) Publications)
9. Dipankar Gupta. Mistaken Modernity India Between Worlds (New Delhi: 2004 Harper Collins Publishers, India.